

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește ^{Supliment}

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

SFÂNTUL IERARH LUCA, ARHIEPISCOPUL CRIMEEI, CHIRURGUL FĂRĂ DE ARGINȚI

**Anul 2024 a fost declarat
de Patriarhia Română
ca „Anul omagial al pastorației
și îngrijirii bolnavilor”
și „Anul comemorativ al tuturor
Sfinților tămăduitori fără de arginți”.**

In programul cadru (liturgic, cultural și mediatic) al acestui an se precizează că în primul semestru al anului 2024 va fi tratată tema: „Anul omagial al pastorației și îngrijirii bolnavilor”, urmând ca în al doilea semestru al anului 2024 să fie tratată tema: „Anul comemorativ al tuturor Sfinților tămăduitori fără de arginți”.

Dintre sfinții tămăduitori asupra cărora ne vom apleca în mod deosebit în acest an vor fi și noi sfinți vindecători cu sfinte moaște în România, cum ar fi: Sf. Nectarie de la Eghina, **Sf. Ierarh Luca, Arhiepiscopul Crimeei**, Sf. Cuv. Mc. Efrem cel Nou.

Tot din programul-cadru al acestui an omagial și comemorativ aflăm că se va pune accent și pe „**Responsabilitatea credincioșilor de a mărturisi vindecările miraculoase de care au avut parte prin mijlocirile Sfinților tămăduitori și făcători de minuni**”.

Pentru că de 12 ani avem în biserica Șerban Vodă moaștele unui mare sfânt tămăduitor, cu adevărat un doctor fără de arginți, Sf. Luca al Crimeei, de bună seamă că îl vom cinsti cum se cuvine și nu vom uita să facem cunoscute multele sale minuni, în special vindecări, pe care le-a făcut nu numai în timpul vieții sale, ci mai ales după moartea sa.

În București, în trei locuri ne putem închina la moaștele Sfântului Luca: Paraclisul „Sf. Împărați Constantin și Elena” al Institutului de Endocrinologie „C. I. Parhon”, Paraclisul „Sf. Mare Mc. Gheorghe” al Spitalului Clinic de Urgență Floreasca și Biserica Șerban Vodă.

Pe 11 august 2012, moaștele Sfântului Luca au fost aduse din Rusia la biserica noastră și au stat o vreme pe Sfânta Masă din Altar. Ele au fost aduse prin mijlocirea doctorilor Traian Ursu și Ioan Cristian Stoica, chirurghi ca și Sfântul Luca, și direct din Moscova de domnul Călin Bultoc, un creștin apropiat bisericii noastre. Cel care ne-a dăruit moaștele a fost PS Augustin, Episcop de Gorodeț și Vetlujsky, care de Floriile din aprilie 2011 ne-a vizitat și ne-a promis sprijin pentru a primi moaștele sfântului.

O lună mai târziu, în ședința de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din 28-29 septembrie 2012, s-a hotărât includerea din anul 2013 în calendarul creștin ortodox român a pomenirii Sfântului Ierarh Luca, arhiepiscopul Crimeei, cu ziua de prăznuire 11 iunie. La 14 octombrie 2012, după Sfânta Liturghie, moaștele Sfântului Ierarh Luca și icoana sa au fost scoase din altar și depuse spre închinare în biserică.

Iar pe data de 11 iunie 2013 l-am prăznuit pentru prima dată pe acest nou ocrotitor al bisericii Șerban Vodă.

Născut la 14/27 aprilie 1877 la Kerci, în Crimeea răsăriteană, se trăgea dintr-o familie cu rădăcini princiere. Din fragedă tinerețe Valentin Voino-Iasenețki a fost atras de slujirea celor umili și nevoiași, dorind să potolească durerile și să salveze viețile celor care abia aveau bucățica zilnică de pâine. A dorit să fie învățător de țară, spre a lumina mintea lucrătorilor nefericiți ai pământului. Dar chemarea sa, aproape concomitentă, a fost către medicină, dar și către slujirea Cuvântului lui Dumnezeu.

În 1903 devine medic, apoi se căsătorește. Muncește enorm ca medic în spitalele de țară sau militare, având grijă și de perfecționarea sa profesională. Cercetarea medicală l-a acaparat, și aceasta doar din dorința de a găsi metode pentru salvarea cât mai multor vieți. Deși familia i se mărește, soția sa născând patru copii, va rămâne singur prin

moartea prematură a soției sale, Ana, bolnavă de tuberculoză, la acea vreme greu de tratat.

Viața i se schimbă total când episcopul Inochentie al Tașkentului îi spune că Biserica are nevoie de el. I se pare firesc să accepte propunerea de a fi preot, într-un moment de mare prigoană împotriva slujitorilor altarului. Pentru că și sufletul lui a simțit această chemare, va fi hirotonit preot în anul 1921, iar în 1923, deoarece arhieriei Bisericii adevărate erau îndepărtați, deportați și uciși și era nevoie de ierarhi, preotul Valentin Voino-Iasenețki este tuns în monahism chiar în casa sa. Apoi, în mare taină, la 30 mai 1923 este hirotonit episcop de către alți doi arhieri.

În Rusia bolșevică exista atunci o Biserică așa-zisă „vie”, al cărui cler era dirijat de noua putere. Din acel moment începe calvarul. Doar pentru faptul că era un medic excepțional și aveau nevoie de el i s-a permis să profeseze în continuare, chiar dacă purta în permanență rasa pe el. Emblematic este faptul că întotdeauna a operat numai în prezența icoanei Maicii Domnului, iar când i-a fost interzis acest lucru, a părăsit pur și simplu spitalul.

Îi iubea enorm pe pacienții săi, care pentru el erau oameni, suflete și nu „cazuri”. Medicii care i-au fost aproape vorbesc despre faptul că îi cunoștea pe fiecare dintre pacienții săi, își amintea după mulți ani cine era fiecare, de ce a suferit, cum a decurs operația. Iar dacă se întâmpla, foarte rar ce-i drept, să-i moară după operație un bolnav, plângea și se ruga mult pentru el!

Pentru că aveau nevoie de el, era îngăduit în spitale: era episcop, iar aceasta însemna un grav afront adus autorităților sovietice. A avut parte de suferințe cumplite: a fost despărțit de familie, închis, torturat, exilat. A cunoscut sărăcia extremă, foametea, frigul cumplit. A ajuns de două ori în ținuturi nemilos de friguroase: la Cercul Polar și în Siberia. Era cuprins de multe ori de durere pentru familia sa și de îngrijorare pentru Biserica sa.

Oriunde s-ar fi aflat, se punea în slujba vindecării și salvării oamenilor și nu uita să-L aducă pe Dumnezeu în mijlocul oamenilor. Slujea, boteza, mângâia, dar mai ales predica, pentru că însăși Evanghelia fusese exilată din Rusia sovietică și era nevoie de împărtășirea ei. Oriunde s-ar fi aflat, se îndrepta spre spitale unde își oferea experiența sa pentru tămăduirea bolnavilor. Muncea până la extenuare, operând uneori și 10 ore pe zi. Își continua cercetările medicale, scria, se ruga, unde putea slujea ca arhieru, totul

într-o sărăcie cumplită, cu sănătatea din ce în ce mai zdruncinată și cu o vedere slabă, care va înainta încet, dar sigur, spre o orbire definitivă. Niciodată însă nu va uita să-i tămăduiască pe oameni. Când nu a mai văzut și nu a mai putut opera sau mai târziu când era în imposibilitatea chiar de a pune un diagnostic corect, se ruga mai mult pentru cel bolnav, făcea cruce peste locul vătămat și, iată, chiar din timpul vieții lui, a început să facă vindecări minunate!

A fost chemat la congrese și alte întâlniri de înalt nivel academic. Atât timp cât i s-a îngăduit să apară în rasă și cu engolpion, va fi prezent la aceste manifestări. Când însă i se va pune în vedere să poarte haine civile, va renunța să mai vină la aceste evenimente. Ca o încununare a întregii sale activități medicale și științifice, va primi în anul 1946 Premiul Stalin ordinul I și suma de 200.000 ruble, pe care o va dona orfanilor de război. Activitatea sa ca medic și cercetător a devansat chirurgia rusă cu 50 de ani. A făcut foarte multe operații inovatoare, în special la oase, membre inferioare și superioare, organe interne, ochi, unele în condiții improprie. A făcut chiar și primul transplant de rinichi.

Deși nu a urmat studii teologice, iar cărțile teologice și bisericești erau extrem de greu de procurat, inteligența sa,

râvna de a cunoaște și mai ales călăuzirea Duhului Sfânt au făcut din medicul Valentin Voino-Iasenețki un adânc cunoscător al Scripturilor și al Tradiției. Era privit cu admirație ca un predicator desăvârșit, original și care știa să tâlcuiască Scriptura și învățăturile creștine pe înțelesul și folosul enoriașilor săi. Avea un cuvânt viu, pe care-l aflăm din cele aprox. 1250 de predici pe care le a lăsat scrise în urma sa. În Rusia au fost publicate 12 volume de predici ale sale, o autobiografie și o carte „Duh, suflet și trup”, care a apărut la noi sub denumirea de „Puterea inimii”. Vă recomandăm cartea „Sfântul Arhiepiscop Luca 1877-1961, Chirurgical fără de arginți” a Arhimandritului grec Nectarie Antonopoulos, apărută la noi la Editura Cartea Ortodoxă.

Însuflețit, dincolo de toate, a fost de iubirea de Dumnezeu și de mila pentru oameni. A trăit ca un sfânt. La 11 iunie 1961 a murit la Simferopol unde era Arhiepiscop. A fost condus de mii de oameni la locul de veci cu lacrimi, dar și cu speranța că au dobândit un rugător în Ceruri. În anul 1995 este canonizat de Sinodul Bisericii Ortodoxe Ucrainene.

Viața sa este caracterizată cel mai bine de cuvintele Mântuitorului: „În lume necazuri veți avea. Dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea!” ❀

MINUNATE SUNT LUCRĂRILE TALE, DOAMNE!

Ultimul dintre cei patru copii ai noștri,
Elefterie, a prezentat,
încă din primele luni ale vieții lui,
alergie la laptele de vacă
și la o mulțime de alte alimente,
acest fapt provocându-ne tristețe,
căci creșterea lui era lentă.

Marti, 10 iunie 2008, în ajunul sărbătorii Sfântului Luca, ne-am dus cu Elefterie (pe atunci în vârstă de un an) și cu al treilea copil al nostru, Maria (pe atunci de trei ani) la Biserica Sfinților Apostoli Petru și Pavel din Ghianitsa, unde există Paraclisul Sfântului Luca, precum și o părticică din sfintele lui moaște. În timpul Vecerniei de hram și în timp ce ne închinam la sfintele moaște (care fuseseră mutate în biserica principală), mi-a venit gândul să îl rog pe Sfântul Luca pentru vindecarea lui Elefterie de alergii, făcând, desigur, promisiunea să aduc la icoana lui cea mare din paraclis o iconiță de argint (cu figura unui prunc pe ea) și un lanț de argint (ca să fie atârnată iconița de argint de icoană).

Intrând în paraclis și închinându-se la icoană, Maria a spus cu voce tare, uitându-se spre altarul paraclisului:

– Tată, uite un părinte maaare!

A încercat de mai multe ori să intre în altar, însă eu am ținut-o pe loc – eu, naivul! – pentru că era fetiță. Am întrebat-o deci (de îndată ce mi-am dat seama ce se întâmplase), arătându-i mai multe icoane din paraclis, să îmi spună dacă îl recunoaște pe părintele pe care îl văzuse. Arătând spre icoana Sfântului Luca, a răspuns afirmativ, cu o siguranță absolută.

În timp ce noi ne întorceam acasă, Maria săruta continuu icoana Sfântului Luca dintr-o cărticică cu Paraclisul lui, pe care apoi și-a pus-o sub pernă, ca să doarmă cu ea.

La întrebările noastre, dacă părintele respectiv i-a vorbit, Maria a spus:

– Mi-a făcut așa și așa (făcând în acest sens cu mânuța ei semn că a binecuvântat-o sfântul), și-a pus o pălărie mare (ne-a arătat mitra arhierescă) și a plecat repede-repede (înspre biserica principală, unde se aflau sfintele lui moaște puse spre închinare).

După sărbătoarea din 11 iunie 2008, ameliorarea sănătății lui Elefterie a fost spectaculoasă. În timp ce doctorii consideră că o afecțiune de acest tip începe să fie depășită după vârsta de doi ani și jumătate (iar de multe ori nu este depășită deloc), în următoarele luni Elefterie a început încet-încet să bea lapte, să mănânce alimente pe care nu le putea mânca

înainte, și acum, când are un an și jumătate, alimentația lui este normală, fără restricții. (S. M., Ghianitsa)

Din Germania, la Chicago – drumul medicului Sfânt Luca

Mă numesc G. D. Era în 17 ianuarie 2007, pe atunci locuiam în Germania. Aveam un magazin în orașul Detmolt. Prietenul meu, Th. G., se afla în Chicago și se pregătea să vină în Grecia. În ajunul plecării lui a simțit dureri puternice în zona abdomenului. A fost transportat la spital și doctorii i-au făcut o injecție cu morfină, ca să se liniștească, pentru că durerea era îngrozitoare, și apoi i-au făcut analizele. Soția lui mi-a dat telefon și mi-a spus că Th. se află la spital și suferă. Mi-a cerut să mă rog pentru el. În ziua aceea, au venit la mine, la magazin, niște prieteni de-ai mei din Grecia și mi-au adus Paraclisul Sfântului Luca și icoana lui. Eu nu îl cunoșteam pe sfânt. Prietenii mei mi-au vorbit despre el. În timp ce vorbeam, a telefonat soția lui Th. Eu, absolut spontan, fără să mă gândesc prea mult, i-am spus:

– Spune-i lui Th. să stea liniștit. O să îi trimit în seara asta un nou sfânt din Rusia.

Nu știu cum mi-a venit să spun asta, dar exact așa s-a întâmplat. Soția lui a crezut așa de mult ceea ce i-am spus, încât s-a dus la spital și l-a întrebat pe soțul ei:

– Ce faci, Th.?

– Mă doare foarte tare.

– Prietenul tău, D., din Germania, mi-a

pus că îți va trimite un nou sfânt din Rusia. Oare a ajuns?

– Te rog, lasă-mă cu durerile mele! Nu a trecut nimeni pe aici.

Între timp, eu mi-am cerut scuze de la prietenii mei și am urcat în apartamentul nostru, care este deasupra magazinului. Acolo am citit pentru prima dată Paraclisul Sfântului Luca și l-am rugat să meargă în America și să îl ajute pe Th.

A doua zi dimineață, Th. mi-a telefonat și mi-a spus:

– Ce legătură ai tu cu sfinții din Rusia?

Nu am înțeles ce vrea să spună. Th. a continuat:

– Frate, ieri s-a petrecut o mare minune. M-a vizitat însuși Sfântul Luca. Purta halatul alb de doctor. A venit lângă mine și eu credeam că este unul dintre doctorii spitalului. L-am întrebat:

– Doctore, ce dorești?

– Sunt Sfântul Luca, doctorul din Rusia, și m-a trimis D. din Germania să îți alin durerile.

M-a atins pe abdomen și imediat au încetat durerile. Până atunci eram îndoit de durere. Sfântul a plecat, iar eu m-am ridicat, le-am spus doctorilor că sunt bine și că plec. Doctorii mi-au spus:

– Ce faci, ești nebun?

Eu am insistat și ei m-au pus să semnez că plec din spital pe propria răspundere.

Th. a luat bilet de externare și a doua zi a plecat în Grecia. Ajungând în Atena, s-a dus la Mănăstirea Sagmata și i-a mulțumit Sfântului Luca. (G. D., Kalambaka)

Amintiri despre Sfântul Luca al Crimeei

Doamna Galina, în vârstă de 85 de ani, un pateric viu, ne vorbea fără întrerupere despre arhiepiscop. Printre altele ne-a spus:

„Pentru arhiepiscop naționalitatea, religia, poziția socială, convingerile și ideile celui alt om nu aveau nici o importanță. În momentul în care cineva venea și îi cerea ajutor, îl oferea fără deosebire. Îi ajuta pe toți oamenii. Nu se uita la fața lor. Odată l-a vizitat o evreică. După ce a consultat-o, ea a vrut să-i dea bani. A refuzat categoric. Și i-a zis:

– Du-te la gară. La ora cutare va veni trenul și din el va coborî o femeie cu trei copii. Acestea să-i dai banii, căci are nevoie de ei.

Evreica a plecat. Pe drum și-a adus aminte că nici măcar nu-i spusese numele femeii. Doar ora sosirii trenului. Nu știa ce să facă. A ajuns în gară și a văzut imediat o femeie cu trei copii. Și-a dat seama că aceasta este. I-a dat banii fericită și a alergat înapoi la arhiepiscop. El i-a spus iarăși că femeia aceea avea mare nevoie de bani. Evreica a plecat nedumerită. Nu putea înțelege cum de arhiepiscopul o știa pe femeia aceasta necunoscută, nevoile ei și ora exactă la care a sosit!

Arhiepiscopul Luca era om harismatic. Mergeam mereu la liturghiile și predicile lui. Pentru că eram învățătoare, mă temeam ca nu cumva să mă alunge de la lucru, dar nu puteam să lipsesc. Am riscat. Simțeam mare bucurie, și acum și mai mare. Nu găsesc cuvinte să-mi exprim bucuria. Când trăia Leikfeld, secretara lui, mi-a spus:

– Galina, eu sunt în etate și nu voi mai apuca. Tu ești încă tânără. Eu atunci nu voi mai trăi. Tu vei trăi și vei vedea că peste câțiva ani Arhiepiscopul Luca va fi declarat sfânt.

Și, într-adevăr, acest lucru nu a întârziat să se întâmple.”

A condus operația într-un important centru medical din Germania și i-a uimit pe cei mai buni doctori

Dacă mi-ar fi povestit altcineva întâmplarea aceasta, nu aș fi riscat să o repovestesc pentru că pare neverosimilă. Dar Arhimandritul Nectarie (Antonopoulos), starețul Mănăstirii Schimbarea la Față din Sagmata, este un om de mare autoritate și de o onestitate absolută. A scris o carte despre Arhiepiscopul Luca, răspândind astfel cinstirea sa în Grecia, a adus în dar eparhiei noastre o raclă de argint pentru moaștele Sfântului, a organizat mai multe pelerinaje pentru copii în Grecia...

Astăzi, Arhimandritul Nectarie a venit din nou la Simferopol și iată ce mi-a povestit:

În Atena era un băiat grav bolnav. Atât de grav, încât medicii au refuzat să-l opereze și au propus să-l transfere într-unul dintre cele mai bune centre medicale din Germania, echipat cu tehnologie de ultimă oră.

Și așa au făcut.

Părintele Nectarie l-a însoțit și el pe băiat. Și după o operație de multe ore, dificilă, chirurgii au ieșit și au declarat:

– Nu înțeleg de ce ați adus copilul la centrul nostru, dacă voi aveți un specialist atât de minunat!

– Ce specialist?, a întrebat surprins Părintele Nectarie.

– Ei bine, cel care ne-a susținut, ne-a dat instrucțiuni prețioase, a condus operația. E profesionist la cel mai înalt nivel! Putem spune că datorită lui operația a avut succes.

– E ciudat, dar cu noi nu a venit niciun specialist, faceți o confuzie...

– Ei bine, era așa: în halat medical de stil vechi (acum nu prea mai există), cu o barbă albă... Dar tocmai a trecut prin fața noastră, a ieșit din operație, cum se face că nu l-ați observat?...

Uluit, Părintele Nectarie a cerut să i se arate registrul operației. Lângă numele băiatului erau numele chirurgilor care au făcut operația, iar ultimul în serie era scris de mână, în limba rusă: „Arhiepiscopul Luca”. (Preot Dmitrii Șișkin)

La rezultatele analizelor mai vechi și rupe-le

În 20 aprilie 2007 am făcut câteva analize la Spitalul Papagheorghiou. M-am dus după rezultate pe 1 mai. Doctorița a constatat că ceva nu era în regulă: aveam talasemie. Mi-a spus că va trebui să consult un specialist hematolog și mi-a lăsat impresia că este vorba de ceva foarte grav. Doctorița mă privea, mă întreba, părea foarte neliniștită – m-am înspăimântat și eu. În final am hotărât să repet analizele peste 10 zile și să vedem la ce specialist urma să merg.

Număr zilele: data respectivă pica în 9 iunie. M-am gândit că o să avem slujbă de priveghere la biserica noastră, în cinstea sfinților noștri, precum și a Sfântului Luca doctorul.

Încă de seara m-am uns cu ulei de la candela Sfântului Luca, m-am rugat, apoi am cântat troparul sfântului, i-am încredințat problema mea și am adormit liniștită. A doua zi dimineața am băut agheasmă de la Mănăstirea Panaghia Dovra. Am făcut analizele în data de 9 iunie dimineața. Seara era priveghere. Am sărutat cu emoție moaștele sfinților și ale Sfântului Luca doctorul! După două

zile m-am dus după rezultate, în tot acest timp am fost foarte liniștită. Credeam că îl aveam lângă mine pe Hristos Însuși, eu, nevrednica.

Am intrat în cabinet plină de optimism. Doctorul m-a văzut, m-a privit și mi-a spus:

– Ce s-a întâmplat? Cum este posibil? Ia rezultatele analizelor mai vechi și rupe-le, nu ai nimic. Toate sunt normale.

Eu am început să plâng. M-a întrebat:

– Acum de ce plângi?

– Dau slavă lui Dumnezeu, am spus eu, cu multă credință în El și în sfinții Lui!

Minunate sunt lucrurile Tale, Doamne! De atunci cânt mereu troparul sfântului când trec pe lângă un spital, gândindu-mă că poate există vreun suflet care are nevoie de ajutorul lui. Amin! (M. K., Tesalonic)

(Mărturii din cărțile Arhim. Nectarie Antonopoulos: „Sfântul Luca al Crimeei – minunile contemporane” și „Sfântul Arhiepiscop Luca 1877-1961. Chirurgul fără de arginți”) ❖